



ΗΜΕΡΑ

Συνδρομη ετήσια εν Αθήναις φρακ. 10 € Ελλάδα, Ιονία Νήσους, Τρούαδα, Αίγυπτος, Γαλλία καί Άγγλία, 40 φράγκα εν ταις Παραθαλάσσιν· Ημερησίως 50 φράγκα.—Τιμή καταχωρίσεως, ολίγη αμείν. 30 φε καταπολείν εν 40 στοιχείων.

Αι συνδρομαί προσηλθόντων. Έπιστολή προς τιν Διευθυντήν της 'Ημέρας μη απηλογομένη του ταχυδρομικού είδος αμείν επαράδοτο.

Αποστα αι κείν η ανανεωμένη συνδρομαί οφείλου να ληφώνται πριν 30 Ιουνίου η 31 Αυγούστου (Ε. ν.)

Καταπονήν, εν Βιέννη μιν, A la Redaction du Journal grec "Hémis" (Landstrasser Reichenhof No. 481 à Vienne.)

Έπιστολήν δε και άλλα λόγια, οι ΚΚ. Α. Σουδίνης εν Κορυδαίνω, ο Κ. Μιχαήλ Δημητρίου εν Βουκουρεστίου, Α. Δημόπουλος εν Ιστανού Κ. Θεοδώρου εν Α. Λεβαδίνας, Ι. Παράλιος εν Καρπώ, Ι. Α. Παπαδημητρίου εν Κερκύρα, Φ. Σαρβάνος εν Σμύρνη, Χ. Ν. Φιλαδέλφους, καί Έμ. Γεωργίου εν Αθήναις, Ν. Νικολαΐδης εν Σόφια, Α. Σ. Αγγελίδης εν Πάρισι, Κ. Δαρβιλοβίτς εν Βουκουρεστίου, Π. Μιχαηλίδης εν Ιστανού, Γ. Αμυγδαλάς εν Γαλιτζή, Κ. Μεγαλιάνος εν Αδριανούπολι, Ι. Α. Φωκιάς εν Κεραιναίη, Μ. Σκουρτζάνος εν Μιτυλήνη, Α. Σάββας εν Κουδανιά, Δ. Αγγελίδης εν Φιλιππουπόλει, Α. Αϊδώνος εν Κιόρην, Μ. Σκουρτζάνος εν Βουκουρεστίου, Ν. Σωφρονοπούλου εν Κραβάρη, Χ. Χαριστίου, Μιχαήλ εν Καλαματίη, Michele Lomb alla Tipografia del Lloyd εν Τριεστίν.

ΕΚΔΙΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ανάληψη του Γουαγιόνος κατά των Εγγληνών εν Διευρώπη ηρόδοσις σνχέματα του βασιμαίου πονηματός του Βίκτορος Ούγου, τών ΑΘΑΙΩΝ. Αναγνωρίσασμεν εις τήν "Βελγικήν Άνεξαρτησίαν", ότι τήν ήμεραν καθ' ην έπαρηχθη εν Παρισίω, ότι η συνέγεια εξεδόθη εν τών πεπραχών, ή οδός Σπικωάνας, όπου καίεται το βιβλιοπωλείον του εκδότου Παγγιέρμου, ήτο πρό της 6 πρώτης ώρας πλήρης άμαξιών και καθάρων παντός σχήματος, ελθόντων να φορτωθώσι δι' αντιτύπων. Έμπροσθεν του βιβλιοπωλείου τόνον πλήθος συνήχη υπαλλήλων τών άλλων βιβλιοπωλείων και άλλων ανθρώπων διηρόντων να λάβωσι τα πρώτα αντίτυπα, ώστε ή οδός κατήνησεν άδιάρτατος, και πολλάς οι άστυνομικοί υπάλληλοι ήτοραρόθησαν να έπέμβωσι προς διατήρησιν της τάξεως και άποκατάστασιν της κυκλοφορίας. Μόνον εκ του βιβλιοπωλείου εκείνου ήτοραρόθησαν κατ' έκείνην τήν ήμεραν 48,000 τόμοι. Όσοι τών δευτέρων βιβλιοπωλείων εχον ζητήσει έως 50 αντίτυπα του πρώτου μέρους του βιβλίου, εξήτησαν δεκάκις τόσα του δευτέρου μέρους. Ο τυπωγράφος της γαλλικής εκδόσεως (διότι συγχρόνως έτυπωθη το βιβλίον και εις τας Βρυξέλλας και εις τιν Λειψία) διηγούμενος έντός έπιστολής του προς τόν συγγραφέα τας σκηνας ταύτας, λέγει ότι ουδέποτε έφαντασθή συγγραφέως τισάντην δόξαν, εκδόσεως τισάντην ζήτησιν, βιβλιοπωλείων τισάντην πολυρίαν!

Έκ τούτων άνοουσίαν οι άναγνώσταί της έλληνικής φυλακίσεως; τών ΑΘΑΙΩΝ, ότι δεν θα μεταμεληθώσι φιλάπταινος, καλώς τιν έπαυλλάθη της 'Ημέρας; διότι, εν και από της ένάρεξής της δημοσευσεως ταύτης τυπωμένη περισσότερα τών άπαιτούμενων φύλλον, ταύτα ελαττώνονται καθ' έκαστην ζήτησιμα; ενή μόλις σήμερον έμβαίνει εις τήν σκηνήν εν εκ τών κυρίων προσωπίων της μεγάλης ταύτης έποποιίας του περιουσίμου άλλου συγγραφέως, τούτον μέλλον να διεγείρη βαθυτάτας εις τούς άναγνώστας συγχρησίσις.

Εις τούς νέους συνδρομητές δοσι καταγραφώσιν από 1ης του προσεχούς Ιουνίου (ν. ε.) σταλλόνται δωρεάν όσα τών παρελθόντων φύλλον περιέχουσι μέρος του μυθιστορηματός τών ΑΘΑΙΩΝ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Έν Βιέννη, (17)29 Μαΐου 1862.

Η σπουδαιότερη ειδησις της εβδομάδος ταύτης περιλαμβάνεται εις τέσσαρας γραμματάς του γαλλικού Μηνύτορος, τας επομένας «Επεισιή, ένεκα της ελαττώσεως της γενομένης εις τόν στρατιών, ένεκρήθη υπό του Αυτοκράτορος να εισαχθή νέος οργανισμός εις τόν εν Ρώμη σώμα της κατοχής, ο στρατηγός Γουαγιόν προσελήθη να αναλάβη τήν παρά τη Α. Μ. υπηρεσίαν του, και προς ένδειξιν της προς αυτόν ύψηλής εύσερκείας του, ο Αυτοκράτωρ προήγαγεν αυτόν εις τόν αξίωμα του γεροιστάτου.»

Μετά τούτους λοιπόν διαταγμούς και αντίλογίας η πολιτική του Αυτοκράτορος Ναπολέοντος εβάρησεν όριστικώς εν βήμα προς τας έμπροσ, και ή ανάκλησις του στρατηγού Γουαγιόνος δύναται να θεωρηθή ως τόν προοίμιον της ανάκλησεως του γαλλικού στρατού. Έάν ήτον άπλάς μία τών συνήθων στρατιωτικών μεταβολών, τότε δεν θα συνεκροτείτο βεβαίως τόνον πειρατωδής πάλη μεταξύ τών δύο αντίθετων φραγμών, ούτε θα έκρατείτο επί τούτου χρόνον μετέωρος ή άπόφασις του Αυτοκράτορος. Διά της παραγραφώσεως ταύτης της τήν κοινήν γνώμη, προάγειται όπωσούν τ ή ένδικη των 'Ιταλών άνυπομονησία και θέεται φραγμός τών ένέργειας τών εξηγημένων κεφαλών, αιτίνας πρό τινων ήμερών έκέρχοντο διά του όργάνου των της 'Ιταλικής Ένωσεως, ότι ο Βοναπαρτής είναι πολέμιος της ένώσεως, ότι μετ' αυτού δεν θα εισέλθουν οι 'Ιταλοί ούτε εις τήν Ρώμη, ούτε εις τήν Βενετίαν, και ότι ο Κάρλοσ Άλβέρτος εις όλεοίαν λέγων ότι ή 'Ιταλία πρέπει να γίνη άρ' έαυτής. Αί λέξεις του Μηνύτορος θα ενθαύρουνται και έτεραν τινά 'Ιταλικήν έφημερίδα, ήτις αναγγέλλουσα ως εδόμενον ότι ή Αυτοκράτορας της Γαλλίας είναι έγνωσ, προσέθετεν ότι τόν γεγονός τούτο θα έχη μεγάλην επίρροήν επί του ρωμαϊκού ζητήματος; γνώμη παραδόξως, ήν δεν δύναμαί άλλως να εξηγήσωμεν ή εκάστοτες ότι ο Ναπολέων γ' σκέπτεται να αναγορεύσιν τόν δευτερότοκον υιόν του, άν γεννηθή υίός, κατά μίμησιν του βείου του, βασιλέα της Ρώμης.

Ότι η ανάκλησις του Γουαγιόνος συνδέεται στενάς με τόν ρωμαϊκόν ζήτημα άποδεικνύει και ο προαγγελόμενος εν τή Μηνύτορι νέος διοργανισμός του στρατού της κατοχής. Τί σημαίνει άράγε ή φράσις αυ-

τη; Μήπως πρέπει να συμπεράνωμεν ότι η περί μικτής φρουράς εκείνη φημι δεν ήτο γέννημα τών τριών, και ότι θα εισέλθουν αληθώς 'Ιταλικά στρατεύματα εις τόν κληρονομητή του Αγίου Πέτρου; Ο Τύπος τών Παρισίων τούτο τούλάχιστον πιστεύει άδιστακτός. «Η γαλλική κυβερνήσις, λέγει, δεν διετήρησε μέχρι τούδε εν Ρώμη ή τόν άριθμόν τών στρατιωτών τόν άπολύτως άναγκαίον προς διατήρησιν της τάξεως. Έν τούτοις ο Μηνύτωρ ύποδεικνύει ασάφιστα ότι ο άριθμός ούτος θα ύποστή μείωσιν. Είναι άναγκαίον να άντικαταστήθωσιν οι στρατιώται μας παρ' έτέρων, και ούτοι δεν δύναται να είναι ή οι του Βίκτορος Έμμαουήλ. Είναι λοιπόν πιθανόν σήμερον ότι οι δύο στρατοί οι άγανισθέντες ύπέρ της άνεξαρτησίας της 'Ιταλίας θα καταλάβωσιν όμοι ήν μέλλουσιν αύτς πρωτεύουσιν.»

Μετά τα άλληλαίλλα τηλεγραφήματα της Ραγούνης, μετά τήν θριαμβευτικήν έκδοσιν του Όμηρ πασσά, ήν έδημοσεύσαμεν εις τόν προηγουμένον ήμων φύλλον, μετά τας έπινοιας άφρα εφημερίδων τινών της Βιέννης, ήδύνατο να κλονηθή ή πεποίθησις και τών άλλων δυσπίστον, και όμοιοσύνωμεν ότι και ήμεσις τήν φροβν ταύτην έπισταύσαμεν ότι διατήρησις ο Μαυροβουνιωται ήτήτησαν κατά κράτος εις τας στενωπούς της Δούνας, και ότι εξεδιόχων εν εκ του Νιζιέ. Αλλ' ή άπάτη ήμων ύπήρξε βραχεία, και σήμερον γινώσκουμεν και ήμεσις, ως και πάσαι αι άμερόληπτοι αύστριακά έφημερίδες, πόταν πόστιν πρέπει να δώσωμεν τού λοιπού εις ειδήσεις, άν ή πηγή εν μέν ταύς παραλαίσι πόσει της Άδριατικής είναι το στρατηγιόν του Όμηρ πασσά, εν δε τή Βιέννη, ή θροναική προεβία. Τας τας Θεωρησιολας τών σλαβικών επαρχιών έξέφυσεν αληθώς, τήν 11/23, άφονον αίμα; αλλά τόν αίμα τούτο ήτο τουρκικών; ήτήτησαν αληθώς τινες, αλλ' οι ήτήτησεν ήσαν οι Τούρκοι. Και όποια ήστα! Μία τών ήττων εκείνων αιτίνας άποφασίζουσι ότι τήν τύχη ενός στρατού, αλλά τήν τύχη ενός έθνους.

Αξιόπιστοι έπιστολοί και πάντα τα ιδιωτικά τηλεγραφήματα πιστοποιούσιν εν συμφωνίον τόν θριαμβόν των χριστιανών. Ο Δερβίς πασσάς ήγετώ 20,000 άνδρών, και κατ' αύτο άντετάχθησαν 7,000 μόνον Μαυροβουνιωται; αλλ' έράμμιλοι και εύτυχεστοροι τών άρχηγών Σπαρτιανών, δεν άφάρησαν τούς έχθρούς να διεθλώσιν διά της Δούνας. Οι Τούρκοι άπώλεσαν 2,000 άνδρας, οι δε χριστιανοί 300—400. Κατά τίν Βάναδερερ, μεταξύ τών πσσόντων εκ μέρους τών Τούρκων κα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΑΙΟΙ. (*)

Μυθιστόρημα Βίκτορος Ούγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β'. — ΠΤΩΣΙΣ.

Α'.

Τό έσπέρας μιάς ήμέρας οδοπορίας.

Κατά τας πρώτας ήμέρας τού μηνός εκτωβρίου 1815, μίαν ώραν περίπου πρό της δύσεως του ήλιου, εισήρχθη εις τήν μικράν πόλιν Δ. . . άνθρωπος τις, εθροιστός πεζός. Οι σπάνιοι κάτοικοι, οι κατά τήν ώραν εκείνην ειρκαίμενοι εις τας παραθύρ τών η εις τών οικίων των τα κατώτερα, παρεστρών τόν έσπέρτον τόνον ύπόπνοιας. Δυσκόλως άπρηγούτο διαβάτης τούτου σόλιος τόν ραϊνόμενον. Ο άνθρωπος ούτος ήτο μετριών άνάπτυκτος, ευρωστιστός και εις τήν άκμήν της ηλικίας έως τεσσαράκοντα και δε ή τεσσαράκοντα και όκτώ έτών. Το σκάδιόν ενός καπέλου, τόν οποίον έφερε χειμώλλε, έκρυπτε μέρος τού ήλικιακού και υπό τού ήρώτος περιφρομένου προσώπου του. Ο χιτών του, χιτών εκ βασιλίου παντός κερύων, καρομμένος ών μόνον εις τόν λαμιν δια μικράς τινος άγκυρας άγκυρας, ήτοιότος κατωτέρω, και έρανότος τόν άνω τόν άνδρός στήθος. Εχεν ένα λαμοχτήρι έστραμμένον ως όρνιθίν. Εν πανταίωσιν κ πασιών κυνιστί, τετραμμένον και καταλελειμένον, λευκακθών εις ό εν ών γούσιν, και τρυπηθέν εις τόν έσπέρα μίαν παλαιάν βλαύσαν φαίν, σκεδόν βάσις, εις τόν ένα της όπτοιας άκρίνας, φαίνόμενος, εις εν έπιφωμένον διά σπείρον εν έμβόλωμα εις τοσχαφιστήριον. Έπι τού όπλου τού εβάρταται ένα στρατιωτικόν σάκον καταμειωτον και καλώς κομωμένον, και νεώστου. Έκείρι εις εις τήν χέρα μίαν βάρβον φοβερήν, με τούς κομβούς της. Περιενημάσθη δέν ειχεν, αλλ'

οι πέδες του ήσαν γυμνοί, έντός πεδίων με πολλά κάρφια ή κεραλή του κουρεμένη, μέχρι τόν γένειον.

Ο βράχος, ο κάσων, ή πεχή έδοποιρία, ο κομορτός, προσέθετον άφροτί να ειπω βυραρον εις τόν ελευσιν τούτο άτομον. Η κόμη του ήτο φιλή, αλλ' αι τρίχες εχον αύξησει ήξη έλλογόν, και ήσαν ως άφαντα.

Ούδεις άγνώριος τόν άνθρωπον τούτον. Βεβαίως τόν διαβατικώς. Πόθεν ήρχετο; Από τούτον. Από τών όθίων της θαλάσσης ίσως. Διότι εισήλθεν εις τήν Δ. . . δια της αύτης όδου ήτος πρό έπτά μιλίων εχεν ίση διαβατικόν τόν Ναπολέοντα, έτε άπρηγούτος εκ Κωνσταντινής εις Παρισίως. Ο άνθρωπος ούτος θα έκπαρτίσεται δι' όλης της ήμέρας, διότι έρανότος μίαν κωσκαμιάς. Γυναικίς τινος τού παλαιού προσώπιου, κειμένου εις τας κρπίδας της πόλεως, ειχον ίσην έπίσπθη υπό τήν δεινροστυχιαν τού περπάτου και ειπεν εκ της βρώσεως. Πρέπει τολύ να έβή, διότι παύδια τινά άκωλοσύνουσα αύτον, τόν εδον ύπομεινον πάλιν και πίνοντα και εις άλλην βρώση, τήν της πλατείας της άγορας, έως άκόσκιτα βήματα άπέχοντων από της πρώτης. Εκείθεν έπάρησεν άριστερα και καθυβήθη πρός τόν δημαρχόν. Εισήλθεν εις αύτην έπειτα δε πάλιν έξήραβε μέγα έκαστήριον λεπτά. Πληθύν της βράς έκαστο πέτρων ή εβόλων, όπου εκάθετο εις χωροφύλαξ. Έχρημάτουν τών χωροφυλάκων τούτων ταπεινός, άπαρτίσας τόν καπέτον του.

Χωρίς ν' άποκηρήθ ή χωροφυλάξ εις τόν χριστιανόν τού άνθρώπου τούτον, τόν παρτίσεται με προσήχη, τόν ήκολούθησε πρός τόν βλεμμάτιον τού άποκαρτωμένου, έπειτα εισήλθεν εις τόν δημαρχόν. Ήγερθη τότε εις Δ. . . καλόν ή γενοδοσίον, τού Σταουρού καλομένου τόν δημόσιον δε τις 'Ιωακείμ Αδάμωρος, χάρων εις τήν πόλιν ύπόληψιν, ως συγγενής άλλου τινός Αδάμωρος, έχοντος εν Γρενβίχ ήν γενοδοσίον τών Τριών Δελφίνων, και υπηρετήσαντος εις τόν αυτοκρατορικόν στρατόν. Έπι της άποβίσεως του αυτοκράτορος, πολλά εχον διαφυλάξη εις τόν τόπον πρό τού γενοδοσίου εκείνου τών Τριών Δελφίνων. Αγγισμένο ήτο ο στρατηγός Βερτράνδος, ήλθε πολλάκις, έντός τού Ιανουαρίου, μετημεριεμένος ως άμαχλητής, και κατέλυον εις αύτην διανεύμαν παρτίσμας εις στρατιώτας, και ναπολεόνει με τας φρούκτας εις πολλούς τών πολιτών. Τό άληθές είναι ότι ο Ναπολέων, εισελθών εις Γρενβίχην, δεν ήθελσε να καταλάβη εις τόν δημαρχόν, αλλ' ήγχαρίσθη τόν δημαρχόν επίτιμ, «Οθ καταλύσει εις ενός άξιού άνθρώπου, τόν οποίον ήγνώρισαν» και κατέλυον εις τούς Τρεις Δελφίνους. Αυτή ή βδέξ του Αδάμωρος τών

Τριών Δελφίνων άνηγακτόν εκ άποτίσεως εικοσιέντες λαβών, κεινόν εις τούς Αδάμωρος τού Σταουρού. Οι άνθρωποι έλεγον περι αύτου, «Εγώ είδα τον εκείνον εις τήν Γρενβίχην.»

Ο άνθρωπος καθυβήθη πρός τόν γενοδοσίον τούτου, τόν καλήτερον τού τόπου. Εισήλθεν εις τόν μαγειρείον, άνογόμενον άμείως επί της όδου. Ήσαν άναμμένα έλα τα πύρωνα μια μεγάλη ροδέ άνεβλήτου φαφάρω από της όπτοιας δια τας ήφια. Ο γενοδοσίος, όστις ήτο συγγενής με τόν αρχιμαγειρόν, μετέβησαν από της πυράς εκείνης εις τας χύτρας, περιεσχόλους και έστρωσαν να γίνη εκείρι τόν έπίσιμον, παραγγελλών υπό άμαχλητών, τών οποίων ήλκοντο εις εν προσέχξ δώμα αι βορβοβίδες σνομολιαί και οι γέλοιστες. Γυνώσκουσι ο έδοποιιστας εις τήν Γαλλίαν τιν οιούδας καταλήγουσιν όσον οι άγρονάται. Έστέρητος άπέναντι τού πυρός μια παχητά ήφια, και εις τόν πλάτην της κήμπεσι λευκαί πέτριμας και κωσκαμιάς, έλα περκαί τας μικράν τινά σπόλλαν μέσα εις τας χύτρας έμπεριεστρωμένον μεγάλο ήχθές, δύο κυνιστί και μία πείστροφα τών κληρονόμων.

Ο γενοδοσίος, άκούσας άνογόμενην τήν θύραν και εισελθόντα τόν ζήνον εκείνον, έπεε χωρίς να άρη τούς οφθαλμούς από τών παρτίων του, — Τι θέλει τόν αιδώντα;

— Νά δείνωσιν και να κομώθω, έπενε ο άνθρωπος.

— Το εκωλοκώτον, ύπελάθεν ο γενοδοσίος. Και τότε στρέψας τήν κεραλήν, έπεν έπυθον έως κάτω τόν έδοποιιστόν, και έπρόσθεσεν, — Άμα είναι με πληρωμέν.

Ο άνθρωπος εξήγαγεν από τού κόλυπου της βλαύξας του δερματίνου τήν βαλάντιον πλήρες, και άπεκρήθη, — Έγώ χήριμα.

— Τότε λοιπόν, καλώς όρισες, έπενε ο γενοδοσίος.

Ο άνθρωπος έβαλε πάλιν τόν βαλάντιον εις τόν κόλυπον του, εξεστέρηθη τόν σάκον του, τόν έθεσε κατά της πλάτην της θύρας, εκάρτησεν εις χείρας τήν βάρβον του, και κομωθής εκάθεσεν εις χαμηλόν τόν σκαμνίον, πληρών τόν πυρός. Διότι ή πόλις Δ. . . είναι όρεινός τόπος, και τόν εκτωβρίον μίμη γίνεται τόν έσπέρας όχνη.

Έν τούτοις, όμοι ήφταναι και ήρχετο ο γενοδοσίος, παρτίρη τόν έδοποιιστόν εξεσταυτικώς.

— Κωνοίτε τόν φαγί; ήρώτησεν ο άνθρωπος.

— Αμείως, έπενε ο γενοδοσίος.

(*) Τας από αριθ. 346 μέχρις αριθ. 350 Α της 'Ημέρας.

ταλένται ο Μωχάμ βής, 9 αξιωματικοί του Επιτελείου, 60 ανώτεροι αξιωματικοί και οι δύο αρχηγοί των βασιβουκών, Έχοντοικ και Άδλάμ. Ο Δερβίς πασσάς, καταδικασμένος υπό των κρητών, κατέφυγεν εις την Βιλαήν η εις το Ράσκον.

Ότω λοιπόν αναρίσται η εις το Νιξί εισόδος των Τούρκων, και ματαιούται η κατά του Μαυροβουκίου σχεδιασθείσα εκστρατεία.

Αι βιναίται έφημεριδες έχουσι νεώτατας έπιστολάς, (μέχρι της 13/25 Μαΐου) εκ της Βουβίας, και ιδίως εκ του Σεραφάμου, αναγγελλούσας ότι κατ' αυτάς επικρατεί εις εκείνα τα μέρη ασυνήθως ίσυχία μεταξυ των Όθωμανών και των χριστιανών πράγμα το οποίον παρχει άφορμήν ύπονοις εις άμφοτέρους. Είναι δέ βεβαίως συνέπεια της άμφιβολού θέσεως του πολέμου εις την Έρζεβογίνην, και των παρασκευών αιτινας γίνονται άδικαιώς εις τα σερβονοσικά μέρη. Εις την τουρκικήν Κρασίαν πιστεύεται, ότι εντός λίγου θα λάβη άλλην τροπήν η θέσις της Έρζεβογίνης, επειδή διεδόθη ότι το πλείστον των στρατευμάτων του Σουλτάνου θα φραγοχριστούν, εκείθεν, κατευθυνόμενα προς τα σερβικά μέρη, όπου προβλέπεται πράγματα σημαντικά. Πιστοποιείται δέ αυτή η είκασία εκ του ότι εκτε της Βουβίας και εκ της Ρουμικής εξακολουθούν πεμπόμενοι πλείστα ζωοτροφία και πολεμοφόδια προς τα σύνορα τα σερβικά.

Έτεροι έπιστολοι ποεία λόγον πολύν περί της στάσεως της φαίνεται έφαρξία μεταξύ των Μιρδών της Άνω Άρβανίας, άρμυμένων να ένωσθι με τους άλλους ανάρτας και με τους Μαυροβουκίους, ένα δια έμου, και οι Σέρβοι μετ' αυτών, κινήσασ γενικόν κατ' των Όθωμανών πόλεμον. Αι φήμαι αύται λοιπόν, έπικρατούσαι εις τα μέρη εκείνα, καταβρβύζουσι τους αιτέχοντας Τούρκους, και διαρροΐσιν αυτούς.

Έπαναρχήματα συνεχώς εις τα πράγματα των μερών εκείνων, διότι ουδέν νομίζομεν, ουτε βλέπομεν εν τη παρούση ώρα, περιεργάσασ τον διά το περί ήμης δημόσιον. Ο αγών εκείνος είναι κατ' ήμας άξιος πάσης προσοχής, δια τας ένδεχομένας μεγάλας αύτου συνέπειας, δε έννοιασιν οι έμφυβιστέροι των άναρχωστών, παρατηρούντας ότι δοημέραι έντείνεσται.

Όταν τις έχη εις το θυλακίον του τα κλειδιά του Παραδείσου, ως ο Πάπας, δέν θα ήτο βεβαίως δίκαιον να μην άνοιξη από χαρνού εις καρύν εις άλλους τινάς θνητούς τας θύρας του εϊρροσίνου εκείνου ένδιατήματος. Καθ ήν έποχην οι δυνάται της γης άπό άνάμυσιν τόσοσ πλειοψηφάρχου τα τυμυτικά αυτών παρόσημα, άναήσπεταίς θα ήτο να έφανίτο φειδωλότερος ο Άγιος Πάτρις εν τη άπονομή των στεφανών του μαρτυρίου. Επ' τω σκοπώ τούτω συνελήθησαν από των περάτων της οίκουμένης οι καθολικοί έπίσκοποι, και εν τη Συνόδω ταύτη άπερασίθη ότι οι 27 ιεραπόστολοι, οι μαρτυρήσαντες εν Ιαπωνία, είναι άξιοι να καταταχθώνσιν εν των χερών των Άγίων. Ουδεμία άντιπολιτευτική παρετηρήθη ως εις άλλας άνιέρους συνέλευσεις. Πάντες οι παρευρεθέντες, 143 ένστοκοι και καρδιναλίοι, έδωκαν λευκήν την ψήφον των, και ούτως έτελειώσασ το μέγα ζήτημα, όπερ τοσοϋτον έπηρεγήθη από της άρχής του Ισαμίου έτους την Άγιάν Έβρα. Συγκληρικώς ο Πάπας μέχρι θαυμάσιον, έξεφώνησεν εν των συνήθων λο-

γώριον, εν οίς βόλβουσι τα παράρηρα, κατά των έγκαταλειπόντων η έπαβουλεωμένων αυτών. Επειν ότι η ψυχή του κλίει προς την ειρήνην, άλλ η άδιαίτητος έπιθέσις των έχθρών της Παπασύνης και η άδικαιοφρα μετ' ης βλέπομαι τα γυνώμενα οι Ισχυροί της γης, κρατούσασ αυτών άμφιβρότον, μη γυνώσκοντα πολύν όδον πρέπει να βαδίση εν ταις σκληραίς δοκιμασίαις δε ύφιστάσται η κοσμική έξουσία. Μία και μόνη έλπίς ύπολείπεται αύτῃ, η έξ ύψους άντιλήψις: διά και θερμάς εκτελεί το Άγιον Πνεΐμα να διαρατίση αυτών εν ταις σκληραίς ταύταις περιπέτειαις.

Άλλ εις τους ήθελευρούς τούτους της άπιστίας καιρούς, το Άγιον Πνεΐμα δέν καταφέρεται πλέον δυστυχώς εν σχήματι περιστεράς, ουτε λαλει κατ' ύπνου προς τους ανθρώπους. Η συμβουλή την όποία ο τοποτηρητής του Χριστού επί της γης περιέμεν άνοιών τῃ έδότη πραγματικά, αλλά κατόθεν, εκ των χολών του Κ. Βενεδέττη. Εις τους παλιτικούς κύκλους των Παρισίων και του Τουρνού πιστεύεται ότι, μεταβαίνον ο πρόεδρος της Γαλλίας εκ Νεαπόλεως εις την πρωτεύουσαν του βασιλείου, διεβή διά Ρώμης, διαταχθεί παρά του αυτοκράτορος να καθυποβάλη εις την βομαίκήν αυλήν τελεσίγραφον, εν ώ προτρέπειται ο Πάπας να άποπέψη έντός λίγουσιν ήμερών τον Φραγκίσκον Β'. Εν τῃ έγγραφῳ τούτω έκτίθεσται δια μακρόν ότι ο Κ. Βενεδέττης, κατά την τελευταίαν εν Νεαπόλει διαταρήν του, έπεισε και έαυτον, και την αυτοκρατορικήν κυβέρνησιν πόσον θερμή είναι η άγάπη του μεσημβρινών λαών τῃ Γαλλίας προς τον εκλεκτόν βασιλέα και την ένδοκην ένότητα. Έξεκονίζεσται δε ζωηρός η άνάγκη της άποπομπῃς του έκπύτου βασιλέως, όπως έκκληθή διά της καταστροφής της ληστείας πάσα άφελή θηλοσία. Έάν ο Πάπας άποπέψη την αυτοκρατορικήν αίτησιν, λέγεται ότι τα γαλλικά στρατεύματα, τα κατέχοντα το κληροδότημα του Άγιου Πέτρου, θα παραχωρήσασ τας θέσεις των εις τον Ιταλικόν στρατόν, και μόνον εν Ρώμη θα διαμενεί γαλλική φρουρά δορυφορούσα το πρόσωπον του Ποντίφικας.

Πρός τα άνωτερα συνάδει έτέρα τις φήμη, κατ' ην ο καρδιναλός Άντοναλλός έπεμψεν έγκυλίον προς πάσαν άνεξαρτίως τας ξένας κυβερνήσεις, εν ή άναγγέλλων ότι η Άγία Έβρα δέν έχει άρκετάς δυνάμεις, όπως άντιταχθή κατά άτίμου τινός έπιθέσεως του μεγάλου σαρδικού στρατού, έξαιτίας, ένν ο Αυτοκράτορ Νεπολεόν άνακαλήσιν εκ Ρώμης τους στρατιώτας του, να έπιτραπή εις την Ισπανίαν να αναλάβη την προστασίαν της Άγίας Έβρας. Ο πρωθυπουργός της Α. Α. δέν κρύπτει μόνον, άντι της Ισπανίας, θα προετίμα την Αυστρίαν, αλλά προσθέτει μετ' αλγής ότι η δύναμις αύτη δέν δύναται, ως έν τῃ περυσία, να έκπληρώσται τα υψικά αυτῃς προς τον Ποντίφικα χρέη. Το άληθές είναι ότι η Αυστρία παραιτεί τον Άγιον Πατέρα εις την τύχη του, διότι δέν είναι πλέον η πρό του Ιταλικού πολέμου Αυστρία, και όχι διότι δεσμεύεται υπό της συνήθης της Ζουρήχης, ην οι πολέμιοι αυτῃς έκαιοντάς παρεβήσαν. Έάν δέν ήσαν ένωτικοι εισείσι εις τα ύτά μας οι λόγοι του κήρυτος Ρέβερερ, ήρκει να μάς πείσῃ περί τούτου η έπιστομή Βερνερ εις της Βερσί νης, ήτις εις εν των τελευταίων φύλλων της γράφει ότι η Παπασύνη δέν έχει άλλην έλπίδα σωτηρίας, η την άπονομήν φιλελευσίων μεταβρβύζουσι, και

δτι αν ο Πιος αναγορτή εκ Ρώμης, δέν θα έχη άπερίοιστον έξουσίαν εν Βενετία.

Η σχολή του Κόβδεν εν Άγγλία δέν άπανθεί διαμαρτυρομένη κατά των πολεμικών έπιβείσεων της κυβερνήσεως. Το άκουστικόν τύμπανον των βουλευσών των άνοιχτόν εις την φατρίαν ταύτην δέν δύναται να ανείσθη εις την κλαγγήν των όπλων, και η δορρησις αυτών, ήτις άναπάνει ως άρωμα την όσμην των γενοθράκων εν των έργοστασίαις, εύρίσκει λαν άπεχθῃ την όσμην της παρτίδος. Τας αίτίαςσιν των άποστόλων τούτων της ειρήνης μεθρημίνευσε την φοράν ταύτην ο Κ. Κλάφτον, εν τῃ Φγγλικῃ κοινοβουλίῃ. Άναβαίς από το βήμα ο έντιμος βουλευτής, έκπεραυβόλησε την κυβερνήσιν, ως διαδίδουσιν φόβουσιν πανικός άνευ ουδενης λόγου και άδουσαν το θῖνος εις τον διεθρον δι' υπερβολικών άμυντικών μέτρων. Ο μόνος ήγγενον προς δέν δύναται να δυσπιστή η Άγγλία, ειπεν ο ήγῳτος, είναι ο αυτοκράτορ Νεπολεόν, άλλ ούτος έμπίσεται υπό φιλικωτάτων διαθέσεων, και έχαστάς έδωκε τρανόν δείγμα ότι έπιθυμει ειλικρινώς να ελαττώσται τους έξοπλισμούς. Ο εν ένεργεία στρατός ήλαττώσται κατά τρία τάγματα, και άνάλογοι οικονομιαί ένάσθασ και εις το ναυτικόν. Η κυβερνήσιν άνατιβρίστος δέν άνοιει πάντα ταύτα, και όφραει να καθυποβάλη εις την βουλήν τα έγγραφα τα άφορώντα τους έξοπλισμούς της Γαλλίας και άκριβή έκδοσιν των ναυτικών και στρατιωτικών δυνάμεων αυτῃς.

Ο λόρδος Πάλμερστον, δν το άδιαίτητον των τούτων έπιβήσων κατέστησεν ακαταμάχητον εν τη άμύνη, έχει έσθίμη πάντοτε στερεωτόσ τινα άπάτησιν, ην άρτίως από καρπῃ εις καρύν δια των σαρκαστικών φράσεων, και άφρονει η ήτροχη αυτου φάρετρα. Η Άγγλία ουδένα άπειλεί, έπαναλαμβάνει ήσποτες και εις και κατά την περίπτωσιν ταύτην, άλλ είναι άναπόφευκτον να είναι παρεσκευασμένη κατά έτησαν και κατά θάλασσαν, όπως άποκούσται εν άνάγκη πάσαν έπιβήσιν. Τούτο εισείσι δέν καταρθεί και άσκληρησάν, άλλ η κυβερνήσιν ουδεως μόχθου φείδεσται, όπως καταστή άξία της ένδοκίας έμπιστοσύνης, καθόσον έπιτρέπουσιν τα ύπο των βουλων παραχωρούμενα μέσα. Ο πρωθυπουργός της Άγγλιας ουδέν ειρε το καλόν, όπως γνωστοποιήσῃ εις την βουλήν τα έπίσημα έγγραφα τα δημοσιεύσασ εν Γαλλία περί των ναυτικών και στρατιωτικών δυνάμεων αυτῃς, άλλ δέν έκρινεν εύλογον να δώσῃ την αυτήν δημοσιότητα εις τας έμπιστευτικάς πληροφορίας των άγγλων αξιωματικών των προσεκκολλημένων εις την εν Παρισίαις άγγλικήν πρεσβείαν. Ούτως ο λόρδος Πάλμερστον υπηγάθη πλαγίως ότι αι έπίσημοι κοινοποιήσεις της γαλλικής κυβερνήσεως δέν πρέπει να πιστευόνται κατά γράμμα. Πριν κατέβη του βήματος: ο γηραιός ήγῳτος, εισήλθεν εις λεπτομερείας τινάς περί του άρμού του γαλλικού στρατού, επών ότι κατ' τας άρχας του άρξαμένου έτους συνεπιστόσ, συμπληρωσάμενον και των άνδρών ούτινας προσαναίς με ήσαν άποκλημύμενοι άλλ ήθύναντο έντός τριών έβδομάδων να έπανέλθουσιν εις τας τάξεις των, εις 616,548. Προσθεμένης δε και της ένδοφυλακής, ήτις σύγκαται εκ 268,417, αι διακιν δυνάμεις τῃ Γαλλία αναβαίνουσιν εις 884,965. Ος προς το ναυτικόν, η Γαλλία έχει η ναυπηγεί 36 πλοία θαρηκτά, εν ή η Άγγλία μοις 25.

Η συζήτησις κατέκωσεν ένταύθα εν τῃ άγγλικῃ

θυρωλό έγγραφον ένα η δύο στήλεις. Έπίπλευσιν έπειτα το τμήμα του χαρτίου τούτου και το έδωκε, χωρίς να το σφραγίσῃ, εις παιδίον τι, χρησιμοποιών εις αυτόν ως πικασκώλησ και ένταυτον άγγλοπόρος. Ο ξενόδοχος ειπε δύο λέξεις εκ του όντον του παιδίου, αυτό δέ άνεχώρησε τρέχον προς το δημαρχείον.

Ο έδοκίμπος δέν ειπεν εκ τούτων έλιω τίποτε. Ηρώτησε και δεύτεραν φοράν, — Κοιτεύσει το φαγί; — Άμείως, ειπεν ο ξενόδοχος.

Το παιδίον έπίστρεψε, όφρον το αυτό εκείνο χαρτίον. Ο ξενόδοχος το έδειξάσιν άμειως, ως περιέμεν άνοχησ την άπάντησιν. Εφαθή άναγνώσκοντα με προσοχή πολλήν, έπειτα έκίνησ την κεφαλήν, και έμεινε προς στιγμήν ακαίνητος. Τίλος έστράφη προς τον έδοκίμπο, όστις έφάνετο βουθυμένος εις σκέσεις ήτοι, περιφθόνιος, και — Άδενεικός, τον ειπε, δέν έμπορώ να σε δεχθώ. Ο άνθροπος άνεκένθησεν. — Πας! σφάσασ μην τύχη και δέν σε πληρώσασ; Θέλεις να σου προσληρώσασ εκείνο όπου θα με δώσας να φάω; Έγω, εκ ειπα, χρεμάτα.

— Δέν είναι αυτό η αίτια; — Τί είναι η αίτια το λοιπόν; — Η άδενεικός σου έχασ χρεμάτα. . . — Να, ειπεν ο άνθροπος. — Άλλ' έγω δέν έχω τίποσ να σε βάλω.

Ο άνθροπος ύπέλαβεν ήσυχίας. — Βάλε με μέσα εις τον σταυλον.

— Δέν έμπορώ. — Διαιτί; — Άπτε πίνωσιν όλων των τόπων τα άλωσ. — Καλά, πίνωσιν ο άνθροπος, δε ήμει εις μιάν άκρη του άγχιώματος. Κοιμώμαι εις τα άγχιω. Αυτό, το βλέπομεν μετά το φαγί. Φαγί δέν έμπορώ να σε δώσω.

Ο ήγῳτος ούτος, ήσυχας μεν άλλά σταθερός λεγείας, έφάνη βαρῃ εις τῃν ένων. Ηγήθη. — Τί κάθεται και με λέει; Έγω άποθαύω της πεπείσας. Έγω από την άνασθή το ήλιου περιπατώ, και πουθεν δέν έπαιθασ. Δώδεκα ώρας. Πληρώσασ. Να φάω ήνω.

— Δέν έχω τίποσ, ειπεν ο ξενόδοχος. Ο άνθροπος ήλας ήσυχία, και σφραγισ προς ήν έστίαν και προς τα πόρκενα. — Τίποτε! ειπε και αυτό δια; — Αυτά έλα τα έχωσ παραφέιλς.

— Ποιος!

— Μέσα, οι άγχιώταίς. — Και πούσ είναι έλοι τουσ; — Δώδεκα. — Και εκεί έχει να φάωσ εικοσι άνεμμάται.

— Τη έχωσ κρατήσας έλα και τα έσπολιώσασ. Ο άνθροπος έκλήθησ πάλιν. Χωρίς δε να υψώσῃ τον τῃν της ρουθῃς, — Δέν ήσείω, ειπεν ήτοι έμει εις ξενόδοχουσ, πένω, και δέν φεύγω από έδω.

Τέτο ο ξενόδοχος έκωσεν εις το όπλον του, και τον ειπε με τέον ούτις έκασμε τον άνθροπον ν' άνακατήσῃ. — Το καλόν όπου σε θέλω, πάσασ από έδω.

Κατ' εκείνην την στιγμήν, ο έδοκίμπος ήτον έκωμωμένος, και δια της βρόδου του, έχούσος στήθεσ εις την άκραν, όθει εις το πῖρ άνθροπος τινας έστράφη διά μέσθ δια ν' άποκούσῃ, άλλά μέλις ήνωσε τα χείλη, και ο ξενόδοχος άνευσις εις αυτόν άπαρξάμενη, έπρόσθεσε, κληθή η ρωπή πάντοτε. — Τα λόγια είναι περικόσ. Θέλεις να σε είπω κατ' όνομα; Πάνω Άγγλικῃς. Θέλεις τώρα να σε είπω και πούσ είσαι; Όταν έμείθασ και σε είπα, έχω κείνον άκόμω άμφιβολίαν, και έστειλά εις το δημαρχείον δια να πληρωσθώ. Ίδου πόσον άπείρησ έλαβα. Ξεούσας χρεμάτα.

Και ταύτα λέγον, ύπέλαβεν εις τους έσβαλισμούς της ξένου άνοικόν το χαρτίον, το έλα κομίσθ από του ξενόδοχου εις το δημαρχείον, και πούσ δημαρχείου εις το ξενόδοχόν. Ο έδοκίμπος έβρβήσεν εν βλάμω ένός αυτου. Ο ξενόδοχος μετά τινσ στιγμήν επανέλαβεν. — Έγω συνήθεισ εν έδους να φέρωμαι ενγενικά. Πάσασ από έδω.

Ο άνθροπος έκλεινε την κεφαλήν, έπήσεν από χαρμῃ τον σάκνον του, και άνεχώρησε.

Έλαβη την μεγάλην όδον. Έπρωχέρι χωρίς να γινώσῃ ποί, τον τοζον, τοζον, ως άνθροπος τεταπεινωμένος και οικηρός. Ούδ' όπασ ειπεν όπλον του. Άλλως, δε ήλπε τον ξενόδοχον εις της θύρας του το κατώτερον, περιεκυλιώμεν υπό έλιω τον έδοκίμποσ και της όδουσ και έλιω τον διαβατόν της όδου, ανωμολόγησως ζωηρός και δοκτωδικοεικόσασ αυτόν και εκ των θυσιτων βλαμύματων και της φρίκης του συνημμένου πλῃθος εκείνου, δε έμπίνεσεν εκ έντός άλλως η άφείσι του θα ένίετο εις διαρ ην πάλιν συμβαθήσ.

Άλλ' ουδέν τούτων ειπεν. Οι άγχιώμενοι δέν βλέποσν όπισω των καλῃς γινώσκουσιν ότι κατόπιν των έχωσ άκόλουθον την κακωσιν των.

Έβρίδουσ τοισυτοσθας όραν τινά, προχωρών πάντοτε, διεργέμενος άπλως και ως έμειν έδους της όπίας δέν ενόρησι, λιπομονών την κωρυσιν, ως συμβαίει εν τη όπία. Αιρηνώς ήσάθη της πείνης τον θεσπιμόν. Ένωκίτων. Έστράφη και παρετήσας γόρω του, όπως δέκασεν κείνν άσπλον.

Το όρασιον ξενόδοχόν έκλήσθη εις αυτόν ήσπασιν ταπεινήν τα καπλήσιν, πτωχικόν τα καπλήσιν. Άκρής εις το βήθος της όδου οπου έφύσαστε, άνθρησ εν φάσ εις τον σάκνον, τον λευκόν δε εκ του λευκόστος διεκρίνωσ άντηρημένον επί βρόδου σπινθρα εν κλάσιν, σημείον ότι εκεί έπωλείσ ούτος Κατωπλήσιν της όδου Σακπίνου.

Τοζόν, ήτο καπλήσιν το καπλήσιν της όδου Σακπίνου. Ο έδοκίμπος έστάθη μιάν στιγμήν, και δια των ύλων γυμνασόν τινος παρσθούσ ειπεν ένός του καπλήσιν. Έφωτίστος δι' ένός μικρού λόγου, ισταμένοσ επί μιάν τραπέζην, και δι' ένός μεγάλου πυρός, καιόντος εις την έστίαν. Άνθροπος τινος έκλήθησ και έπινον. Ο κάπλιος έθεραμείστος εις το πῖρ ήλωστος δε καλλώσασ σπινθρα εις χίρτα, κρημαμένη άνωθεν της ελοξῃς.

Εις το καπλήσιν τούτου, το όποιον ήτο και εδως ξενόδοχούσ, εισήσχετο τις δια δύο θυρών. Η μεν ήρωστος εις την όδον, η δε εις μακράν τινα αυλήν, πλήρη καρπῃς ζώων.

Ο έδοκίμπος: δέν έτόλμησε να εισέλθῃ εις της θύρας της όδου. Εισέβησεν εις την αυλήν, έστάθη πάλιν, έλάτῃν έπειτα ήσπασ έλαφράς το κλειθρον και προώθησ την θύραν.

— Ποιος είναι; ήρώτησεν ο κάπλιος. — Να δεσπώσ ήσπασ και να πλεχάσῃ. Έχει έδω; — Έχει: έδω δεσπώσ και να πλεχάσῃ. Καλησπέρα πάσασ μεσα.

Εισήλθεν. Όλοι οι καθήμενοι εκεί και πίνοντες έστράφασαν προς αυτόν. Άρ' ένός τον έφωτίσεν ο λόγος, άρ' έτέρου η φλόξ. Όλοι τον παρετήσασ έξιστασικός ένός άρρησ τον σάκνον του. — Κάθασ εν γεσταθής εις την ρωτή, τον ειπεν ο ξενόδοχος το φαγί μαχηρεπίσται.

Έκλήθησ πλῃστον του πυρός. Έξήλπισε τους καταπονημένους εκ του όρομου πέδας του από της χίρτας διεκρίνωσ μιάν καλή όσμην φαγῃ. Πάν έτι ήθύναν να φαγῃ εκ της μαρρησ του υπό το χαμηλόστων καπέτων του, έλαβε συγκεμύμενον τινσ χαρακτηρησ ενείσας μετα πόσ ηνωμένησ. Ίτον άλλως τε η φυσιολογία αυτῃ παραβήσως πως συντεθειμένη ήβλεπεν εν αυτῃ καρτερικόν και όμοσ δύμην, κατ' άρχάς ο' έφάνετο ταπεινή, και έπειτα την έφικασ αυτῃσιν. Ο άσβαλισμός έφργόβησ: υπό της όδου, ως πῖρ υπό όργυλον. (άκολούθει).